

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

NUMMER 21.

15. DESEMBER 1938

10. ÅRGANG

Da prinsen preket i venterummet

En jernbanemann har fortalt følgende:

Omgitt av den hvitklædde fjellby lå den lille jernbanestasjonsbygningen der oppe ved riksgrensen. Jernbanen var ennå ikke så gammel og derfor var det bare noen få hus nær stasjonen. Etter at jernbanen var blitt bygd, var stasjonen blitt midtpunktet for folket som bodde her og der i fjellbygden. Mange hadde milevis vei til stasjonen, men likevel satte de umåtelig pris på fordelene som jernbanen hadde ført med seg.

Det var en grå og kall vinterdag. I den vesle ventesalen var samlet noen menn og kvinner. Bare noen få av dem hørte til tett ved jernbanestasjonen, de fleste var kommet lengre fra ute i bygden. I et hjørne av venterummet stod en høi mann ved et tarvelig bord. Han hadde en opplått bibel i hånden. Han hadde lest en tekst og søkte nå å gjøre innholdet levende for tilhørerne. Med spent oppmerksomhet fulgte de tilstedeværende bibelforklaringen. Det var ikke bare talerens person som var gjenstand for deres interesse. Etter hvert som bibelforklaringen skred frem, blev tilhørerne grepet av de guddommelige sannheter.

Da taleren hadde holdt på en stund, hørtes bjelleklang utenfor døren og en svær, pelsklædd reisende kom inn gjennom døren. Han stanset et øieblikk på gulvet, forbauset over å finne en andektig, lyttende flokk som satt på benkene i venterummet, med blikket festet på taleren ved bordet. Taleren selv stanset en stund mens den nyinnkomne braket iltet.

Til slutt var den sist innkomne blitt klar over hvad som gikk for sig i venterummet. Med et ansikt preget av vrede gikk han noen skritt nærmere taleren og spurte hvem han var som på denne måte forvandlet et

venterum i stasjonsbygningen til et bedehus.

Taleren bevarte sin ro, tok frem sitt visittkort og rakte det til den rasende herre.

Da mannen hadde lest navnet på kortet, blev han som forvandlet. Ansiktet bleknet og i en fart tok han sine kufferter og forlot venterummet. Bibeltimen kunde så fortsette.

Hvem var da taleren i venterummet? Det var prinsen. Navnet blev sjelden nevnt der oppe, men det var prins Oskar Bernadotte.

Den hjemmeværende sønn.

Den bekjente William Beck i Danmark besøkte engang sin kolléga Christian Johnsen. I hans sogn hadde det vært en del vekkelse. Han henvender sig til Beck og sier: «Har du hørt det har vært vekkelse her omkring?»

«Ja, det har jeg!»

«Jeg synes at disse menneskene som ber, vidner og synger, burde vente til de fikk litt mer erfaring.»

«Hør,» sa Beck, «jeg har aldri før idag visst hvad den hjemmeværende sønn i Luk. 15 het.»

«Ja så,» sa presten, «hvad hette han da?»

«Christian Johnsen,» svarte Beck.

Bed og arbeid.

En bonde skulde ro en predikant over en sjø. Da han tok årene, så predikanten at det var skåret inn noen bokstaver på hver åre. På den ene stod «bed» og på den andre «arbeid». Predikanten spurte hvorfor disse ord var skåret ut.

Det skal jeg straks si, svarte bonden.

Da de var kommet et stykke fra land, rodde han en stund med den ene åren som hette «bed», og båten gikk i en rund ring.

— C. H. Spurgeon lev spurt hvori hemmeligheten til hans store fremgang lå. Han svarte: Knearbeid, knearbeid!»

De vise fanger sjele

(Ordspr. 11, 30).

3 korte artikler av

MICHAEL KRISTIANSEN

II.

Guds ord sier oss at den vise ikke bare ønsker eller forsøker å fange sjele; men at han virkelig fanger dem. Det lykkes for ham i hans gjerning. Han kommer ikke hjem med tomme hender. Hans arbeide er ikke unyttig i Herren. Han skyter ut sine frelsespiler og de rammer i hjerte og samvittighet.

For ca. tredve år siden kom jeg til å virke sammen med en mann, som var meget ulærd, for ikke å si uvitende. Hans taler var ikke dyp-sindige. Hans opførsel var helt naturligt. Før han begynte å fange sjele hadde han fanget fisk på Nordland.

Jeg la merke til alt det som jeg syntes måtte hindre ham i å fange sjeler og dømte derefter; men jeg fikk snart andre tanker. Han var i-brann for sjeles frelse, og overalt hvor han kom blev det vekkelse og sjele falt i støvet under tårer og bønn. Han syntes mange ganger uimotstæelig, især i personlig samtale med den enkelte.

La en mann eller en menighet bli fyllt med iver for sjeles frels og gå for å fange dem og han som er visdommen selv skal være med dem. (Matt. 28, 19—20). Han gjør oss til menneskefiskere, og det skal lykkes. Hvis ikke den enkelte og meg fyllt med iver for sjeles frelse og gå virkelig vinner eller fanger sjele, da er man uten visdom og har ikke det sindelag som var i ham, som gav sitt liv i døden for å fange og redde sjele.

Min bror og søster har du som livsmål å vinne sjele for din mester? Legger du planer for å fange dem? Herren skal gi dig visdom og du skal oppleve sannheten av ordet.

Den vise fanger sjele.

Hvad man kan opleve på misjonsmarken

Da misjonærfamilien skulde drepes fordi regnet uteblev

Misjonærlivet — ikke minst i pionertiden på nye marker — er rikt på spennende opplevelser. En slik opplevelse skildrer også Pearl S. Buck i boken om sin mor — «I landflyktighet», et av de mange eksempler på at når nøden er størst, er hjelpen nærmest.

Det hadde ikke falt en regndråpe hele våren, og sommeren var usedvanlig het. Alt håp for rishøsten holdt på å svinne. — Carie (mor) var meget var når det gjaldt forandring i andre menneskers sinnsstemning, og hun følte hvorledes de innfødte begynte å betrakte dem med mistillit. Få folk kom i kirken. En søndag var der ingen. En dag kom den gamle trofaste Wang Amah (hushjelpen) hjem fra torvet og sa til Carie: Det er best du ikke går ut på gaten. — Folk sier at gudene er sinte fordi det er kommet fremmede til byen. Det har aldri vært make til tørke før, og i år er det første gang de har hatt hvite mennesker i byen. Derfor er gudene sinte, sier de.

Andrew (far) merket også forandringen. Når han var ute og delte ut sine småskrifter, hendte det at de blev revet i stykker midt for nesen på ham. Men Andrews natur var slik at jo mere motstand han møtte, jo fastere blev han i sin beslutning, og da han foreløbig ikke kunde utrette noe i selve byen, dro han ut på en av sine lange reiser for å være borte i mange uker, og Carie blev alene med Wang Amah og barna.

En het augustdag satt hun ved vinduet og sydde. Luften var tung og trykkende, og det var som om hver lyd fra gaten forsterket trengte inn til henne. Hun hørte hviskende stemmer under det åpne vindu. Hun lyttet spent. Det blev lagt planer. — I natt klokken tolv, sa de, — i natt klokken tolv bryter vi inn og dreper dem og kaster kroppene til gudene, så det kan bli regn. — Dette måtte undersøkes nøiere og hun rådførte sig med Wang Amah som straks tok

sitt dårligste toi på og gikk ut. Da hun kom tilbake var det med den triste beskjed: De kommer for å drepe dig i natt — dig og barna. Alle hvite i byen skal drepes.

Det blev en hård kamp for mor. — Hun vilde ikke la sig drepe av en flokk overtroiske, uvitende mennesker. Hun var forbauset over sin egen ro. Ja, hun vilde sette sin lit til Gud, hvor taus han enn var, og ikke være redd for mennesker.

Hun la sine barn tidlig den kveld og satte sig rolig til å sy. Gjennom det åpne vindu hørte hun mumlingen utenfor. Hun lyttet spent, på vakt overfor den minste forandring. Ved midnattstid kom det. Støien steg. Tidne var inne. Hun ropte lavt på Wang Amah: — Nu må du gjøre teen istand. — Det var et punkt i slagplanen.

De to begynte å gjøre istand et veldekket tebord. Da alt var ferdig, pyntet hun varelset og satte frem stoler som til gjester. Så gikk hun ut og åpnet porten på vidt gap. Utenfor stod en flokk menn, hvis ansikter hun i mørket ikke kunde se tydelig. De trakk sig tilbake, og hun lot som om hun intet forstod, gikk inn igjen, tendte lampene, så lyset strømmet ut. Hun vekket de tre barna, klødde på dem, satte dem så på matten på gulvet, ga dem søndagslekene, og de var strålende. Så tok hun sytøiet og satte sig, hun også. Wang Amah hadde satt teen inn og stod nu bak barna, ubevegelig med uttrykksløst ansikt.

Rundt huset blev summingen høiere og høiere til den var som et mangestemmig brøl. Da angriperne var kommet like utenfor reiste Carie sig og gikk mot døren og ropte ut: — Vil dere ikke komme inn? Ved lyden av hennes stemme strømmet de til. Det var folk med stokker og kniver og klubber i hendene. Hun ropte igjen enda kraftigere: Kom inn, venner og naboer! Jeg har te til dere.

En slik mottagelse hadde de ikke ventet. Noen få trykket sig frem. Carie skjenket teen og kom frem med en kopp i hver hånd som skikk og bruk var. Hun rakte den ene til den høie halv nakne mannen som lot til å være lederen. Forbauset tok han koppen, Carie sendte sitt mest bedårende smil mot ansiktene som glimmet i lyset fra døren. — Vil dere ik-

ke komme inn og sitte alle sammen sa hun. Jeg bleklager at jeg ikke har nok stoler i mitt ringe hus, men dere er velkomne likevel.

Så gikk hun mot bordet og la som om hun hadde det travelt da barna holdt plutselig op å leke. En av dem løp bort til henne. Hun beroliget dem med at det ikke var noe å være redd for, det var bare noen som hadde lyst til å se hvordan dan de hadde det, de har ikke se hvite folk før.

Mengden begynte å presse sig inn i varelset, stirrende, måpende, med i øieblikket uten mordtanker. En av dem hvisket: Underlig at hun ikke er redd! — Carie hørte dette og spente forbauset: Hvorfor skulde hun være redd for mine naboer? — Andrew begynte å undersøke møblene i gardenene, orgelet. En trykket på tangent, og Carie viste ham hvorledes han skulde få lyden frem. Så satte hun sig og begynte lavt å sy en salme på kinesisk.

Det blev med en gang så stille. Til slutt så mennene nølende på hverandre. En av dem sa: — Der er ingen ting her — bare denne kvinnen og disse barna. — Jeg går hjem sa en annen og gikk ut. De andre begynte å leke med barna, og til slutt reiste anføreren sig og forkynte høilydt: — Det er ikke mere å gjøre her, jeg går hjem.

Det var tegnet til oppbrudd for alle. En efter en gikk. Carie satte sig og tok den minste på fanget og vuggede ham langsomt frem og tilbake. Noen av mennene snudde sig i porten og fikk et siste glimt av henne slik. Først nu begynte Wang Amah å tale. Hun hadde hele tiden fulgt de hele med våkent blick. Med lille Arthur i sine armer sier hun: Hvor noen hadde gjort ham noe, hadde jeg drept ham. Og Carie så at håndtakket på forskjærkniven stakk frem fra kjolebrystet.

Så gikk hun ned og lukket porten. Men nu merket hun en vind som minnet om forløperne til en tyfon, den kom fra sydøst. Den var frisk og kjølig, som det fjerne havet. Hun gikk op og la sig og ble liggende og lytte. Betrydde det regnet. Hun falt i søvn, men våknet meg snart. Mot taket hørte hun regnet plaske ned, det pisket mot ruten sprutet mot sanden på gårdsplasset. Hun lå aldeles betatt, kroppen kul-

Av Jo
Betraktning
Vi vil i denn
Hitt ved de oppl
har latt nedskri
Denne salme i
ord gir oss vikt
Det første vi
Asaf i denne sa
«Ja. Gud er
de rene av hjerte
At denne vi
var en virkelig
ner denne salme
Han sier blandt
blir alltid hos
forteller oss: Ha
det var godt å v
Hvor herlig
godhet er likeda
rusener på jord
vidne om Guds
denne er en real
godhet er daglig
vi Guds godhet
som blev fullby
Jesus gav sig se
synder. Derfor
som ikke sparte
ham for oss alle
annet enn gi oss
Rom. 8. 32.
Tross Guds g
de fått oppleve,
kevel nære på ni
gått galt med h
selv: «Men jeg
fötter snublet f
trin glidd ut.»
Det er verd å
som her blir bru
lite nær var mi
Hvis en ting «
så er det vansk
just slik hadde
de nu endelig sl
friske luften. D
ten var over! —
Hun stod op
duet. Det beg
over hustakene
se. Utmattet av
regnet strømme
per ned i de tør
det.
(Her ef

Asaf

Av Josef Ruud.

Betraktning over Salme 73.

Vi vil i denne betraktning stanse litt ved de opplevelser som Asaf her har latt nedskrive, fra sitt eget liv. Denne salme i likhet med alt Guds ord gir oss viktige livslærdomme.

Det første vi blir minnet om av Asaf i denne salme er: Guds godhet. «Ja, Gud er god mot Israel, mot de rene av hjerte.» v. 1.

At denne vidunderlige sannhet var en virkelighet for Asaf, det vidner denne salme med all tydelighet. Han sier blandt annet i v. 23: «Jeg blir alltid hos dig.» (Gud). Dette forteller oss: Han trivdes hos Herren, det var godt å være der.

Hvor herlig er det ikke, at Guds godhet er likedan idag. Det finnes tusener på jord også idag som kan vidne om Guds usigelige godhet, idet denne er en realitet i deres liv. Guds godhet er daglige erfaringer. Dog ser vi Guds godhet aller størst i det verk som blev fullbyrdet på Golgata da Jesus gav sig selv i døden for våre synder. Derfor sier skriften: «Han som ikke sparte sin sønn, men gav ham for oss alle, hvorledes kan han annet enn gi oss alle ting med ham.» Rom. 8, 32.

II.

Tross Guds godhet som Asaf hadde fått oppleve, i sitt liv var det allikevel nære på nippen til at det skulde gått galt med ham. Herom sier Asaf selv: «Men jeg — nær hadde mine føtter snublet på lite nær var mine trin glidd ut.» o.s.v.

Det er verd å merke sig de uttrykk som her blir brukt, særlig dette: «på lite nær var mine trin «glidd ut». Hvis en ting «glider» riktig smått, så er det vanskelig å forstå det. Og just slik hadde det gått for Asafs

de nu endelig slappe av i den kjølige, friske luften. Den forferdelige nat-ten var over! —

Hun stod op og gikk bort til vinduet. Det begynte å lysne av dag over hustakene, men ikke en sjel å se. Utmattet av heten sov byen, og regnet strømmet i lange, rolige striper ned i de tørre gatene. De var reddet.

(Her efter Misjonsbladet)

vedkommende. Han var nær ved å bli borte fra Gud, ja bli en frafallen. Dette skjedde på en sådan måte at han nesten ikke merker det. Men suksesivt bar det lenger og lenger bort fra Gud. Det var ikke et plutselig «fall», men en dragende makt gjorde at han gled bort, lengre og lengre fra Gud. Alvorlige sannhet! Som vi gjør vel i å legge på hjerte i denne tid, da det på alle hold finnes krefter der vil dra oss bort fra Gud. De fleste frafallende har just på denne måte glidd bort fra den levende Gud. Tidsånden, mas og uro på alle hold er en stjælende makt hos Guds barnet. Slik at lesning av Gudsordet, bønn og samtale med Jesus blir borte fra våre liv, og før vi nesten forstår det kan vi gli bort fra Gud.

Forstår du stillingen din er slik, så ber jeg dig i Jesu navn: «Ta rev i seilene.»

III.

Hvad var årsaken i Asafs liv når det kunde gå således?

Hans «syn» var vendt til et feil sted. Han hadde begynt å betrakte de ugudelige og overmodige, og han harmedes da han «så» det gikk disse vel. v. 3.

Åltså er det av aller største betydning og ha sitt blikk vendt til det rette sted. Det rette sted er: *Oppad* — oppad til Gud.

Hvor mange, mange har ikke i likhet med Asaf stirret sig blinn på mennesker og de ting som er i denne verden og således glidd bort fra Gud.

Hvor lett kan det ikke være å se på de forskjellige ting og derved innta en uriktig stilling til Gud. Kanskje vi ikke i likhet med Asaf fristes til å se på de ugudelige, men derimot på de andre troende. Vi synes kanskje de ikke på noen måte behandler oss slik som kristne burde gjøre. De er kanskje ukjærlige, lite forståelsesfulle og mangler på alle måter. Det har vært og er og vil bli manges frafall. Skriften sier nemlig, at vi som Guds folk kan vandre slik og handle slik mot hverandre at det blir til frafall og fortapelse for hverandre. Rom. 14, 15.

Måtte derfor hver eneste en av oss få nåde til å se på ham som aldri skuffer, nemlig: Jesus Kristus, Guds sønn! Hebr. 12, 2.

(Mere),

Bedehus i Kjøllefjord og Honningsvåg.

Da jeg leste det lille stykke i «M.-R.» for 1. dennes om Honningsvåg og Kjøllefjord, blev jeg minnet om å sende noen ord.

For det første vil jeg gjerne si at De godt kunde ta det inn én gang til og da som oprop!

Da jeg for 10 år siden var i Honningsvåg følte jeg for vennene som intet bedehus hadde dengang, hvor meget mere påkrevet må det være nu! De troende døpte talte vist 10 stykker da.

Det kan ikke skrives for meget om Nord-Norge, som jo også hører med til vårt kjære land, bare så altfor forsømt, ikke minst på det åndelige område. Dog gleder det mig meget, at der spores en bedring. Mange kristne, misjonsinteresserte har begynt å se nødvendigheten av å hjelpe også der. Må Gud velsigne det som gjøres, det vil nok bære rike frukter.

Særlig gledet det mig å lese om et ektepar fra Amerika som har fått kall til Nord-Norge.

Gud give det måtte følge flere efter.

Det er kjære minner jeg har fra første ferietur til Finnmarken. Særlig ett står lys levende for mig: Vi var samlet hos venner privat i Honningsvåg til brødsbrytelse. Bl. a. Nordquelle, fru Helgesen (misjonær i China), frk. Hulda Wangberg og undertegnede. Vi tre sistnevnte var alle frelste 12 år gamle. En fra Troms fylke, en fra Vestfold og jeg fra Østfold. Også da få den opplevelse langt der nord å dele sammen det velsignede ihukommelsesmåltid til minne om vår elskede Frelser!

Hvor forunderlig Herrens veie er. Samtidig sendes «to femmere», den ene til «en god planke» i det nye bedehus på Honningsvågs grunn, den annen til Kjøllefjord.

Moss 12—12—1938.

Søsterhilsen

Eunike Wold.

Livets sanne hemmelighet

består i at vi forstår å dø daglig, for når vi dør, mottar vi livet fra livets giver. Det er en kjennsgjerning, at de sanne kristne dør daglig, nemlig fra sig selv, så får vi livet fra ham, som er livets giver.

MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer hver 1. og 15. i måneden. Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementpris er: I løssalg 20 øre, kr. 2.00 for halvåret og kr. 4.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig opsigelse og betalinger skjer til ovenstående adresse.

Fra redaksjonen

Broder Didrik T. Sollie

som i mange år har virket som predikant og sekretær i Nord Norge, har nu sluttet som fastlønnet arbeider og reiser nu helt fritt.

Broder Sollie vil være kjent av bladets lesere for sine letteste og gode artikler her i bladet. I flere år har vi kunnet glede oss over å få bidrag fra ham av og til og vi venter enda flere bidrag fra ham i fremtiden. Han er en dyktig ordets forkynner og godt rustet til å opta arbeidet i det på mange måter vanskelige, men også så løfterike Nord-Norge.

De frie venner i Norge.

Svelvik

Svelvik er ladested i Vestfold fylke på vestsiden av Drammensfjorden. Stedet har ca. 1200 innbyggere og det er ikke lite industrivirksomheter. Det er papirfabrikk, cementvarefabrikk m. m. Den frie virksomhet i Svelvik har hatt god fremgang opgjennem årene.

I 1880 og 1800 årene virket br. Anders Johnsen fra Halden og flere predikanter som tilhørte Kristi menighet i Svelvik. De hadde sine møter i husene og samledes ofte hos en søster som i daglig tale kaltes «Pettrine på Grunden». Antagelig hette huset hun bodde i Grunden.

Det blev en svær motstand mot disse predikanter på grunn av at de forkynte og praktiserte troende dåp. Det var ikke langt fra at de var blitt

Han skriver i et privatbrev til redaktøren blandt annet:

«Jeg har nu sluttet i mitt selskap, og lever i Herrens løfter fra dag til dag. Satan forsøker å gjøre fremtiden mørk for mig, men jeg vet at den som forlater sig på Herren skal ikke komme på skam. Satan er en slagen fiende som ikke har noe rett over oss. Kristus har seiret. Halleluja!

Vær med i bønn for oss og det folk Herren vil frie oss til. Vi tror at arbeidsdagen snart er omme. Må vi komme hjem med mange gyllne nek.»

Vi tror sikkert våre venner i Troms og Finnmark fylker vil få en god hjelp i broder Sollie.

Han er forresten godt kjent av de fleste fra før også.

Vi vil også be våre lesere å huske ham i bønn, og også med midler når Herren minner.

Hans adresse er: Didrik T. Sollie, Rossfjord.

*

Kristian og Milla Skipperud.

Vi hadde også gleden av å hilse på Finnmarksmisjonærene Kristian og Milla Skipperud som har sitt arbeidsfelt i Kistrand, Porsangerfjord.

De har virket der i mange år nu og fått erfare at Herren har velsignet virksomheten. Et praktisk og prektig nytt lokale fikk de innvie i

overfallt av forbitrede motstandere. Søster Petrine er forlenge siden gått hjem til Herren, men verket hun var med og kjempet for fortsetter.

I 1918 virket Rein Seehuus sammen med evangelist Modalsli der og det blev vekkelse. Det var i indremisjonen. Såvidt vites var det da ingen annen virksomhet enn indremisjonen i Svelvik. Rein Seehuus var da bare 17 år.

En del av de som blev frelste vilde begynne fri virksomhet da de ikke var enige i indremisjonens lære og praksis. De begynte å ha møter i husene og flere blev frelste. Møtene holdtes som oftest hos Oskar Falck og hjemmet var til stadighet fylt til trengsel.

Efter en tids forløp leiet de et lokale som kaltes «Kalsås salen». De predikanter som virket mest i den tid var: Ferdinand Svendsen, Daniel Nilsen, Kjellås, Hartford og Ersrud.

høst og flere har overgitt sig til Gud der. Lokalet står fullt ferdig uten eneste øres gjeld på det. Det er storartet.

De reiser nu omkring en del her «sydpå», som de sier, og det er interessant å lytte til hvad de kan berette om Guds hjelp i arbeidet.

Det var under et kortvarig besøk de gjorde i Sarpsborg vi fikk hilse på dem.

Feil i ekspedisjon

kan det naturligvis bli. Interpersonnelig er fullkomment; men vi har gjort hvad vi kan for å forebygge feil. Vi har omtrent ikke fått noen klager heller i de siste år.

Skulde det være noe feil så send oss et brevkort og det skal bli rettet.

Ved adresseforandring kan det komme to eksp. en tid. Et til den gamle og et til den nye adresse. Det kommer av at det tar tid å finne opp den gamle adresseplaten og ta den vekk og det er ikke sikkert vi har tid til det med det samme. Hvis det ikke fortsetter alt for lenge er det ikke noe å bry sig med. Det blir ordnet ved leilighet.

Dette nr. blir det siste

som dere får som skylder forlenge for bladet. Det koster å trykke og sende det i posten og vi må ha inn kontingenten for å klare våre utgifter.

Mange blev døpte i den tid. Det var et par baptister og en åva Kristi menighet som bodde i Svelvik og disse sluttet sig til den frie virksomhet.

«Kalsås-salen» blev tatt fra dem og de måtte se sig om efter et annet lokale. De hadde også nesten kjøpt en tomt, men da de syntes den ikke passet blev bestemmelsen omgjort.

Det første stevne de hadde var ualmindelig godt besøkt og et herlig stevne. Forsamlingen i Knofsgate 6, Drammen deltok og ungdomslokale «Åsvang» var overfylt. Oskar Falck stod som leder fra begynnelsen til 1924 da han reiste tilsjøs.

Agent Ragnvold Volden flyttet til Svelvik fra Sandefjord og blev valgt til forstander eller ledende eldste.

Det var god søkning til møtene og mange overga sig til Gud. Mange av de frie predikanter besøkte stedet og det blev flere og flere som lot sig døpe.

Vinterhe
er når dette
være abbon
abbonnentene
22, 23 og 24

Godt nyt
ønskes alle
beidere.

Nye abon
får vinterhe
get rekker.
rest og dere
fritt resten

Vi har e
noen eksp. a

Husk!
Abonnem
sigelse foreli
skes mere en
trykkelig be
ellers fortset

Så var de
Vi er meg
ter og beretr
me og ute.
enn et brevk
muntring og

Det blev
gig av leiede
bedehuset «K
en voldsom
og mange k
de første år
var ivrig og
bodde de fl
hadde god b
som er datte
Drammen.
Gommerud
og talt Guds
tene der. Til
forsamlingen
fant det noe
«Karmelister
gang han va
er vel unødi
helt motsatt
frie venner
mere fremga
I flere år
virksom

Vinterhefte

er når dette leses sendt ut til alle våre abonnenter. Som kjent får abonnentene det fritt. Det utgjør nr. 22, 23 og 24.

*

Godt nyttår

ønskes alle bladets lesere og medarbeidere.

*

Nye abonnenter

får vinterhefte fritt, så langt opplaget rekker. Send oss bestilling snarest og dere får bladet og vinterhefte fritt resten av året.

*

Vi har enda

noen eksp. av Vinterhefte til salg.

*

Husk!

Abonnementet er bindende til opsigelse foreligger. Hvis det ikke ønskes mere enn en viss tid må det uttrykkelig bemerkes ved bestillingen ellers fortsetter bladet å komme.

*

Så var det stoff.

Vi er meget takknemlig for nyheter og beretninger fra arbeidet, hjemme og ute. Send oss om ikke mere enn et brevkort. Det kan bli til oppmuntring og glede.

En liten hilsen fra England.

Misjons-Røsten, Sarpsborg.
Takket meget for bladet som er mottatt i årets løp. Det er alltid interessant å lese.

Jeg har sendt kontingenten i posten.

Vennligst Deres forbundne i Kristus.

K. R.

Til abonnentene.

Nåde og fred være med eder mine kjære søsken, som er abonnenter på «Misjons-Røsten».

Jeg tillater mig i all broderlighet å minne dere om *kontingenten* for bladet, at de sender pengene med det samme dere har lest dette. Jeg vet at de behøves for å klare utgiftene som bladet har. Og mine kjære søsken som blev abonnenter under mitt samvær med dere: Gud være takk for den ild han har lagt i deres hjerter. La oss bede at den ild tiltar og ikke avtar.

1. kor. 16: 23—24.

Eders ringe broder

O. Karlsen.

Helliggjørelsens frukter.

Et helliget menneske har lagt bort selskapslivets avskyelige sladder, vennen til å giengi alt hvad man hører og særskilt det onde, som rammer en

annen. Et helliget menneske våger ikke offentliggjøre en ufordelaktig hentydning om en annens karakter. Et helliget menneske er blitt renset fra alt unødige prat, det har lært taushetens gylne kunst og finner sin største salighet i å tie og i å eie samfund med sin Gud.

A. B. Simpson.

Frie arbeidere i Nord-Norge.

Dorthea Klem, Børselv:

Tora Finnerud, Danvik, Drammen.

Enok Wangberg:

Agent Einar Johansen, Einarsborg, Holden, Moss.

Oskar Gamst, Breivikbotn.

Henrik Eilertsen, Storsteinnes, Balsfjord.

Demanda Eilertsen, Breivikbotn.

Andreas Mathisen, V. Jakobselv.

Kristian Skipperud, Kistrand, Porsangerfjord.

L. Lyngmo, Strømmen, Rossfjord.

Didrik T. Sollie, Rossfjord.

Einar Fossmo, Brøstadsbotn, via Harstad.

Astrid Schie, Kjøllefjord.

Ingerid Odegård, Kjøllefjord.

Hulda Wangberg, Tromsdalen, Tromsø.

Ovenstående frie vidner virker i Troms og Finnmarks fylker. De har godt vidnesbyrd og er prøvede arbeidere som vennene trygt kan støtte. Det er bare Dorthea Klem og Enok Wangberg som har kasserere. De andre kan midler sendes til direkte. Vi skal innta denne fortegnelse av og til. Glem dem nu ikke!

Det blev vanskelig å være avhengig av leiede lokaler og i 1926 blev bedehuset «Karmel» bygget. Det var en voldsom tilstrømmning til møtene og mange kom over på Guds side i de første år. Br. Ragnvald Volden var ivrig og opofrende. I hans hjem bodde de fleste predikanter. Han hadde god hjelp i sin hustru Harda, som er datter til br. Gommerud i Drammen. Hennes søster Valborg Gommerud som i mange år har reist og talt Guds ord, deltok også i møtene der. Tilslutningen til møtene og forsamlingen blev så stor at biskopen fant det nødvendig å advare mot «Karmelistene» som de blev kalt, en gang han var der på bispevisitas. Det er vel unødige å nevne at det virket helt motsatt det biskopen tenkte. De frie venner fikk av den grunn enda mere fremgang.

I flere år gikk det fremover med virksomheten. Ved hvert årsmøte

kunde de notere at gjelden var nedbetalt og bedehuset blev oppusset og holdt vedlike.

Så kom det noen vanskelige år for menigheten. Det kom inn ting som ødela det gode forhold som rådet mellom vennene og da har fienden vunnet slaget. De kjempet sig igjen dette også og i 1935 og 36 oplevet de atter en vekkelse over stedet. Det var broder Ruben Dammen som Gud brukte dengang.

Ragnvald Volden sluttet som forstander 1937 og fortiden er Anton Dyve den ledende broder.

Av predikende brødre som i de senere år har besøkt stedet kan nevnes: H. Moger, H. Wennesland, Daniel Nilsen, Ruben Dammen og G. Iversen. Søster Valborg Gommerud har også virket der til velsignelse i de senere år.

De har valgt eldstebrødre og har sine menighetsmøter hvor forsamlin-

gens anliggender droftes og avgjøres.

Som sangbok brukes Schiboeth. Br. Olav Jensen er leder av søndagskolen.

De har arbeidet for Misjonen i Nord-Norge. Brødrene O. Gamst og Henrik Eilertsen har hatt god støtte derfra, likeså søstrene Dorthea Klem og Demanda Eilertsen. Str. Dagmar Jacobsen, India og Alb. M. Christiansen, Congo har også hatt støtte av forsamlingen i Svelvik. De har vært arbeidssomme og ivrige misjonsvenner.

Nu en tid har det vært vanskeligheter i arbeidet der. Papirfabrikken har gått med innskrenket drift og det har naturligvis hatt innflydelse på forsamlingsarbeidet også. Etter at det har vært bare en troende døpt forsamling der i alle år, har pinsevennene også begynt virksomhet i de siste år. På et slikt lite sted virker naturligvis ikke det bra heller.

Religionsfrihet i Tyrkiet.

Salget av bibler har øket veldig i den senere tid. Spredning av kristelige litteratur er helt fritt i Tyrkiet nu.

Baptistene har fremgang.

Ifølge opgave i «The Christian Herald» teller baptistene i De forente stater nu ialt 10,322,205 medlemmer.

I Tyskland har baptistsamfundet nu et medlemskap på 76500, hvilket betyr en tilvekst på nesten seks tusen på et år. Den største del av denne vekst skyldes tilslutning fra en stor gruppe pinsevenner.

Her i landet samler baptistene reguleringsfond og målet er 75 000 kr. To av samfundets predikanter reiser og taler saken. Fondet skal særlig brukes til støtte for de mindre menigheter og til predikanthjelp på vanskelige steder. Det har vært stor interesse for saken og de to predikanter er blitt godt mottatt.

Guds ord har fremgang.

Handelsreisendes kristelige forening har på 5 år lagt ut ca. 2200 bibler på hotellværelser omkring i Norge.

Det Britiske og Utenlandske Bibelselskap utbredte ifjor 11 millioner eksemplarer av Bibelen. Dermed er totalantallet siden selskapets stiftelse i 1804 kommet op i nesten 500 millioner.

Litt misjonsstatistikk.

Norsk Misjonsråd har sendt ut sin statistikk for arbeidet i 1937. Den viser at det norske kristenfolk driver misjon i China i provinsene Hunan, Hupeh, Honan, Shensi, Chahar, Shansi og Manchukuo; i Afrika i Natal og Zulu, Belgisk Congo, Rhodesia, samt på Madakaskar, i India i Sudan i Bihar, Bengalen og Assam. Dertil kommer arbeidet blandt jødene og armenierne. I China arbeider ialt 8 selskaper og i Afrika 5. Der er ialt 519 norske misjonærer, hvorav 203 er menn. Innfødte ar-

beidere opgis til 3098. Innsamlet i hjemlandet ialt ca. kr. 3 300.000.00 Det blev i 1937 døpt ialt på samtlige misjonsfelt 10608 personer. — Frelsesarmeens og pinsevennernes og de frie venners misjonsarbeide er ikke regnet med i denne statistikk.

Jordens befolkning

skal nu være omkring 2 000,800,000. Etter en engelsk statistikk er resultatet at kristendommen er nr. 1 med en totalsum av 682 400 000 tilhengere, hvorav 331 500 000 romersk katolske, 144 000 000 ortodokse (greske) katoliker og 206 900 000 protestanter. Confucianistene og taoistene teller 350 600 000, buddistene 230 150 000, muhamedanerne 209 020 000, animistene 135 650 000, shintoistene 25 millioner og israelitene vel 16 130 000.

Jordens øvrige befolkning d.v.s. omkring 1000 millioner mennesker — er fordelt på hedenske religioner.

Misjonær-sinn.

En bror til dr. Hylander som blev såret under bombardementet på den svenske amblanse i Etiopia, siterer i et svensk blad et utdrag av et brev han har fått fra deres gamle mor. Hun skriver:

«Siste melding var at Frides avdeling av ambulansen hadde fått hjelpe en italiensk offiser som var såret så de måtte amputere et ben. Jeg ønsker at de ved god og kjærlig behandling må samle glødende kull på hans hode.»

Hr. Hylander legger til: «Dette er det sanne misjonærsinn, og tross det rettsstridige bombardement av den svenske ambulanse kan man være overbevisst om at dens medlemmer er og alltid kommer til å være besjelt av denne ånd.»

Jødernes antall.

Ifølge italienske kilder skal antallet av jøder i hele verden utgjøre 16 651,000, over seksten og en halv million. Av disse skal 9,845 000 være bosatte i Europa, 5,226,000 i Amerika, 848,000 i Asia, 604,000 i Afrika og 28 000 i Australia.

Tibetanernes «bibel».

Tibetanernes hellige bok, «Kahgyur», er et temmelig omfangsrikt verk.

Den består av 180 bind, hvert på 1000 sider. Hvert av bindene veier 10 pund og har et omfang av 1 alen i lengde, 8 tommer i bredde og like så meget i tykkelse.

Til boken finnes 225 kommentarer. Uten disse er den aldeles uforståelig.

Stilhet.

Når Gud taler, ønsker han stilhet — ingen annen må tale. Og det er grunnen til at ensomhet er så viktig for hver den som ønsker å leve et sant kristelig liv. Og der gis få ting, som i våre dager trenger mere til å fremholdes, enn at når Gud ønsker å si et menneske noe, så vil han at det menneske skal være alene.

Drummond.

«Misjons-Røsten»s Kommisjonærer:

Askim: Astrid Kløverud, Høgmo.
Arendal: K. Iversen.
Bergen: Frk. Hansine Gjertsen.
Brevikbotn: og på reiser: O. Gamst
Dal st., Eidsvoll: Baker T. Johnsen.
Drammen: Postekspeditør Einar Gulbrandsen og Johs. Ihlebek.
Fredrikstad: Hagmann Kristiansen, Kapellveien 8.
Goteborg, Sverige: J. O. Strøm.
Haugesund: Bolette Alfsen.
Hobøl: Hanna Rygge, Nygård.
Holmestrand: Dagny Sjuve.
Jevnaker: Arne J. Brorson.
Kistrand, Porsangerfjord og på reiser: evang. Kristian Skipperud.
Kristiansand S. og på reiser: Evang. Hans Vennesland
Mandal: Tønnes Lundevik, Solvang
Moss: Kristian Bye.
Mosterhamn: Chr. Størksen jr.
Mjøndalen: Arnt Gundersen.
Oslo: Karoline Christiansen, Solheimsgt. 2, Charsten Blegeberg, Konowsgt. 21, III og Arnt Andersen, Toftesgt. 41.
Rygg: Johan Gundersen.
Storsteinnes, Balsfjord og på reiser: Evang. Henrik Eilertsen.
Saltnes, Råde: Harald Skovly.
Svelvik: Ragnvald Volden.
Stemmestad: Joh. O. Johnsen.
Sætte, Hurum: Inger Fagerli.
Tofte, Hurum: M. Roås.
Tjømo: P. Johansen, Mågerøy.
Volda, Sunnmør: M. Støve.
V. Gran og på reiser: Evang. Helmer Moger.

Farer i vår tids k- stenliv

Hvor står vi?

Kristendommen har i alle tider hatt sine vanskeligheter å kjempe med. Hele bibelen og historien vidner om dette. Det er også en kjennsgjering at alt som er ekte må kjempe sig frem for å vinne fremgang. Naturligvis må da kristendommen som er det ekteste av alt ekte, møte størst motstand og få hardest kamp å gjen-nemgå. Motstanden har vært hård og kampen voldsom, men pris skje Gud: Guds ord går seirende frem.

De forskjellige tids perioder har hatt sine særlige vanskeligheter og det er både lærerike og interessant å lese om dette i den kristne kirkes historie og fra bibelen. Etter som tide-ne har skiftet har djevelen — som er motstandens leder — skiftet tak-tikk, men målet er det samme. Da det ikke hjalp med bål og pinsler gikk han over til en ny fremgangs-måte. Han lot de kristne få medgang, og ophøiet deres lære til statsreligi-on. De blev anerkjent av verden og fikk fordele av å være kristne. Det vi-ste sig å være klok fremgangsmåte og det som ikke fengsel, bål og pinsel maktet, det maktet de gode tider å utrette. Guds folk mistet sin kraft og da var slaget vunnet.

Budskapene til de syv menigheter som Johannes fikk på Patmos, har ofte vært tolket slik at det gjelder syv forskjellige tidsperioder og den-ne tolkning er uten tvil høist sann-synlig. Men det er også klart at disse forskjellige tilstande finnes i alle tids-aldre. Budskapene var gitt til de syv menigheter i Asia, som dengang fan-tes der. Om de kristne menigheter i-dag fikk et budskap fra Gud på sam-me måte, vilde antagelig stillingen være omtrent likedan.

Det er særlig to ytterpunkter vi finner i disse budskap. Rikdom, over flod og tilfredshet i sine egne øine på den ene side og trengsel, forfølgelse og fattigdom på den annen side. Til de som føler sig rike og har overflod sier Gud: «Du er ussel, ynkelig, fat-tig, blind og nøken.» En i sannhet ynkværdig stilling — og det verste var at de visste det ikke. De andre får dette budskap: «Jeg vet om din trengsel og din fattigdom — men du

er rik.» Dette stemmer overens med skriftens vidnesbyrd på flere steder. Hvis Herren skulde sende et direkte budskap til de kristne menigheter i-dag vilde det ganske sikkert behøves de samme 7 budskaper.

Vi har i lange tider levet under fredelige og trygge forhold i vårt land. Vi har religionsfrihet og prak-tisk talt ingen trengsel. Enhver kan dyrke Gud på den måten han tror er riktig. Vi har lovgivningen på vår side og ingen kan straffet forstyrre et kristelig møte. Alle disse goder burde ha ansporet oss til å bruke våre evner, krefter og midler i kristen-dommens tjeneste. Stort sett må vi vel innrømme at det dessverre ikke er slik. Vi må sikkert innrømme at vi har ikke tatt vare på vår besøkel-sestid. Vår største fare idag er de, menneskelig sett, gode tider vi lever i. Det er et gammelt ordspråk som sier «at det skal god rygg til for å bære gode dager», og det er sant.

Må Herren gi oss nåde til å passe vår anledning, ellers tas den fra oss.
I. G.

«Jeg har et brev fra min mor!»

Johan var femten år. Han vilde søke plass som visergutt hos en kjøpmann, som nettop hadde aver-tert etter en sådan, men han var me-get bange for at det ikke vilde lykkes, siden han nylig var kommet til byen og turen kom til ham at han skulde anbefale ham.

«Visstnok er ikke utsiktene lyse,» tenkte han, «men jeg vil allikevel forsøke; kanskje jeg kunde være den heldige.»

Johan vasket og pusset sig langt mere enn han noensinne hadde gjort; og da han kom til kjøpmannens hus, oog turen kom til ham at han skulde tre inn, hilste han ærbødig og pent, og med det samme gransket kjøp-mannens blick ham fra hode til fot.

«Godt utseende,» tenkte han, «og en pen optreden. Hans klær er børstet rene, og håret ikke pjusket.»

Derpå gjorde kjøpmannen noen spørsmål og fikk på dem korte og bestemte svar.

«Han kommer ikke til å prate bort tiden,» bemerket kjøpmannen for sig selv, og bad om å få se guttens hånd-skrift, hvorpå Johan skrev noen ord på et stykke papir.

Troende venner!

Besøk BANK-KAFEE N
(Trygve Gabrielsen)

Pløens gt. 2 b II, ved Youngstorvet,
Oslo.

God middag. Kaffe og smørbrød.

«Ordentlig og tydelig, uten kru-seduller,» tenkte kjøpmannen, som var blitt mer og mer fornøiet med den unge gutt.

«Velan,» sa han med ett, «du har vel en eller annen attest å vise mig.»

Der kom det spørsmål som Johan hadde fryktet for, og håpet om å få posten svant nu med ett.

«Nei, jeg har ikke arbeidet hos noen før, og jeg er bare for et par dager siden kommet hit til byen for å prøve å få noe å gjøre.»

«Ja, uten attester ansetter jeg in-gen,» lød kjøpmannens svar.

Men som Johan allerede stod med hånden på døren for å gå, før en tanke gjennom hans hode, og han sa:

«Jeg har bare et brev fra min mor, og jeg fikk det idag.»

«La mig få se det da,» sa han god-modig og rakte frem hånden.

Så fikk han brevet og leste:

«Min kjære Johan!

Jeg vil på det alvorligste minne dig om det, at hvis du får noen plass, så må du utføre ditt arbeid så sam-vittighetsfullt som det er dig mulig. Tenk ikke, som dessverre altfor man-ge tenker, at det gjelder å spare sig selv. Nei, gjør alt så godt og iher-dig som mulig; følger du det råd, så blir du til sist så uundværlig for din prinsipal at han ikke kan være av med dig. Du har vært en god sønn, bli en like så god tjener, da vil du ikke savne arbeid her i verden.»

Kjøpmannen lo. «Hm,» kremtet han efter å ha gjennomlest brevet to ganger, «du har visst en bra mor, gutten min, og gode råd gir hun dig også. Jeg tror nesten jeg vil ta dig på prøve, skjönt du ikke har noen attest.»

Johan har vært fem år hos kjøp-mannen, og nu er han steget til kon-torist.

«Jeg tror det er emne til en kom-panjong i den gutten,» sa en venn en dag til kjøpmannen.

«Ja, det ser ut så,» svarte denne, «for jeg kan ikke skjønne at jeg nu kunde klare mig uten ham.»

Bøker.

Gledens Budskap.

Av Ludvig Monsen og Håkon Storm
En samling korte gode preken-
er og alle vil ha utbytte av å lese
dem.

Alle til pumpene

av samme forfattere er en samling
fortellinger. Det er god og velsignet
lesning som kan anbefales, både un-
ge og gamle.

Begge bøkene er utgitt på Den
klare Morgenstjernes forlag, Oslo.

Alt går anderledes.

— Av Borghild Bråten. —

En fortellingsbok som handler om
en ung kvinnes kamp og nederlag på
grunn av sitt ekteskap med en van-
tro.

Boken er godt skrevet og proble-
met er jo aktuelt.

Prisen er kr. 2.50 og 3.50.

Utgitt av Filadelfiaforlaget, Oslo.

Kvittering.

Til bil til Alb. M. Christiansen er videre
innkommet:

Fra Moss ved str. Olga Johansen kr. 5.00.
Hjertelig takk!

G. Iversen.

Til bedehus i Kjøllefjord:

Eunike Wold, Moss kr. 5.00

Til bedehus i Honningsvåg:

Eunike Wold, Moss kr. 5.00

Hjertelig takk!

G. Iversen.

Til Misjonær Glittenbergs hjem: eise

er siden 10. juni til desember d. å. inn-
kommet følgende beløp:

A. S. Mosterhamn kr. 10.00

Fra venner i Bergen ved A. Steffensen 190.00

Do. i Skudesnes ved J. Naly 30.00

Do. i Garder og Hobøl 22.00

Fra Olaf Ryen, Tune pr. Greåker 25.00

Fra «Karmel», Svelvik ved Anton Dyve 52.70

Fra vennene i Håbøl og Garder ved J.

Helgerød 35.00

Fra Oskar Rygh, Svelvik 10.00

Fra A. S. Mosterhamn 10.00

Fra ubenevnt i Skudesnes 5.00

En hjertelig takk til hver enkelt giver.

Gud signe dere alle igjen.

Med broderhilsen

R. Loklingholm.

Et virksomt middel.

En from olding hadde en nabo som
hadde for skikk på søndag å sage og
hugge den ved som han skulde bru-

Forlang alltid
APOLLO
SKOKREM

Denne olje-voks skokrem er
fremstillet av de fineste råstof-
fer og gir en sikker og hold-
bar glans.

NORSK FABRIKAT

FLOSS

er navnet på den ideelle ovn-
sværte, som gir ovnen den rette
glans og krever minst arbeide.
Norsk fabrikkat.

ke den følgende uke. Det viste sig
umulig å få ham overtalt til å la væ-
re dette søndagsarbeid. Da gikk old-
ingen en annen vei. En lørdag efterm.
tok han fatt på å sage og hugge na-
boens ved. Da denne kom hjem fant
han naboen i ferd med dette. «Hvad
skal dette bety, nabo?» spurte han.
Denne svarte: «Tilgi mig! Da du ik-
ke vil holde op med å hugge din ved
på søndagen så tenkte jeg at jeg hel-
ler vilde arbeide for dig på lørdag, så
du kunde slippe å gjøre det på søn-
dag. Tror du dette er nok for uken?»
Mannen blev helt rørt over sin from-
me nabos handlemate. Han sa: «La
det være nok med det du har gjort.»
Aldri mere rørte han sag eller øks på
søndagen.

Hvorfor?

Du ønsker å ha riktig mange til-
hørere på dine møter, men hvorfor?

Er det for å få ry som flink taler?

Du ber inderlig om å få «noe å
si». — du vil for enhver pris ha et
budskap til folket, men hvorfor?

Er det for å fremme Guds rike?

Du vil at «gjerningen» skal ha
fremgang, men hvorfor?

Er det Guds ære du tenker på?

Du lengter av hele ditt hjerte ef-
ter at sjele skal bli frelst, men hvor-
for?

Er det egentlig sjelene det gjelder?
Eller er det ditt navn, din egen ære?

Kanskje det er «jeget» med all sin
avskyelige egoisme som «går igjen»
hele linjen ut? —

Fy for synd og skam!

Her måtte så mangen «nidkjær»
arbeider synke i kne for Kristi kors
og be Gud om tilgivelse.

Kanskje du også trenger det?
Knel da nu, — og så sant du be-
kjenner, forlater og renser han dig.
—n—n. i «Budb.»

De frie misjonærer.

Der er dem som strør ut og får ennu
mer, og der er dem som holder tilbake
mer en rett er og det blir dog kun
fattigdom. (Ordspr. 11. 24.)

INDIA:

Anna Jensen:

Amalje Carlsen, V. Porsgrunn.

Dagmar Jacobsen

Sverre Severinsen, Smittestråmsveien 19,
Drammen.

Franck Desmond:

G. Iversen, Boks 52, Sarpsborg.

Hilda Wergedal:

Jens Jarnes, Passebæk p. o. Sandsvær.

B. og Gundhild Finstrøm:

Fru Gudrun Berntsen, Kviteseid, Tele-
mark.

For tiden hjemme.

Hans Svendberg:

Hardy O. Mossberg, Kreditbanken, Hal-
den.

CHINA:

Str. Dørum og Karlsen:

Janette Bruu, Welhavensgt. 10, Oslo

Olga Schult:

Gerda Siqveland, Rosenborgsgt. 1, Oslo.

Alfhild Bjerva:

Torolf Andersen, Sørlikt. 15, Oslo.

Torkild Rasmussen:

Leonore Johnsen, Bråvik pr. Stauba.

Asta Thuen:

Edith Olsen, Solheimsgt. 1 a, Bergen.

Christofa B. undtland:

L. Hvidsten, Nordre Skogvei 26, Bergen.

Inger Frelumstad:

Slipperimester Reiersen, Selvik, Sande i
Vestfold.

Signe Pedersen og Inga Johnsen:

Th. Wessel, Fredriksborgsveien 37/39
Bygdøy pr. Oslo.

AFRIKA

Margit Haraldsen:

Lods Henrik Johansen, Lovenskoldsvet
27, Jar, Oslo.

Hansine Nesfossen:

Constane Nøstdal, Løbergsveien 28,
Bergen.

DEN NORSKE CONGOMISJON

Alb. M. Christiansen:

Erling Syvertsen, Danvik, Drammen,

For tiden hjemme:

Jens Glittenberg:

Kasserer: R. Loklingholm, Mosterhamn.

ARGENTINA:

Berger N. Johnsen:

G. Iversen, Boks 52, Sarpsborg.

«Glommen»s trykkeri, Sarpsborg 1938